

(jfr. cand. mag. G. Winthers Afhandling) sin Leg paa Bunden, hvor den ved den Rognen led-sagende størknende Slim klæbes sammen i store Rager indtil 1 Fods Gjennemnit og i Lommes Tykkelse, der ikke let stilles fra Underlaget; men Rognen i denne Stikkelse er ikke Gjenstand for Menneskets Efterstræbelser, og om det end kan hende, at disse Rager eller Dele af dem af og til blive hengende i Baad eller andre Fiskenet, saa foreligger der dog ingen Oplysninger om, at dette, bortset fra Østersstraberne, sfer saa særdeles hyppigt eller overhoved i et Omfang, der paa nogen Maade kan sættes i Sammenligning med den kolossale Tilintetgjørelse af Silberogn, der, som ovenfor paavist, finder Sted ved Fangsten af de drægtige Silb. Maa den sidstnævnte Tilintetgjørelse af Rognen anses for ikke at kunne spille nogen Rolle lige over for de store Faktorer, som Naturen her virker med, saa vil det forstaa sig af sig selv, at dette endnu mindre kan gjælde med Hensyn til den i hvert Fald langt ringere Ødelæggelse af Silberognen, der tilfældigt kan finde Sted, efter at denne alt er gydt.

Ser man hen til, hvorvidt Erfaringen stemmer med det ovenfor Udviklede, da maa det siges, at denne i alt Væsentligt synes at være i Samklang dermed. Sildefiskeriet har vist sig at være underkastet en mindre eller større periodisk Begyen, saaledes at det snart kan være bedre snart slettere; men der ses ikke at være nogen Mulighed for at bringe denne Begyel i Forbindelse med Brugen af visse Fiskeredskaber. Ivertimod synes Naturkræfter, om end ofte paa en ikke udforsket Maade, alene her at gjøre Udslaget. Til nærmere Oplysning herom kan henvises til „det norste Vaarfildfiske“ af Axel Boech, efter hvilken Kilde vi skulle anføre følgende Sildeperioder, nemlig ved Biken fra 1260—1341, fremdeles sammesteds fra 1556—1590, endvidere ved Bohusten fra 1660—1678, ved Stavanger og Bergen fra 1698—1787 og ved Bohuslen til 1808, efter hvilket Aar Silben blev horte, for, som bekendt, først for omtrent 2 Aar siden atter at indfinde sig i sammesteds i uoverskuelige Mængder. Den nævnte Forfatter ytrer: „Det ligger meget nær at antage, at et Fiskeri ophører, fordi saagodt som al Fisk er taget op . . .; men dette viser sig dog ikke at have været Tilfældet med Hensyn til Sildefiskerierne; Sildeperioderne have nemlig aldrig endt, efter at Fisket Aar efter Aar er aftaget, tvertimod har det som oftest vist sig i alle Fald ved de Fiskerier, om hvis Gang man har sikkest Underretning, at de i nogle af de sidste Aar i Perioden have været særdeles rige“. Ogsaa har Forfatteren taget et stort Kvantum Rogn med Skraber paa 60 Fannes Dybde, der dog ikke fandtes befrugtet. Den mest paafaldende og betydeligste Forandring med Hensyn til Sildefiskeriet hos os tørde være foregaaet i Limfjorden, hvor dette, indtil Gjennembrudet til Vesterhavet i Aaret

1825 fandt Sted, i en lang Arrække havde været meget rigt, men fra det nævnte Tidspunkt astog, indtil det nu kun spiller en meget underordnet Rolle i Limfjorden mod forhen. Det vides ikke, at Rognen hidtil har troet at kunne hiblede denne store Forandring, der idetmindste i Tiden knytter sig til den nævnte Naturbegivenhed, fra Ødelæggelse af Silben ved Menneskehaand, hvad enten dette skulde være ved Brugen af Baad, smaa Mastestørrelser eller deslige, og et Forsøg herpaa vilde være saa meget mindre bespøjet, som en anden Fiskeart, nemlig Flynderen, der paa Grund af sin særegne Form ialtfald langt mere er udsat for Fare ved smaa Mastestørrelser, siden hin Tid efterhaanden er bleven saa rigelig i Limfjorden, at Fiskeriet efter den har naaet en stor og hidtil ukendt Betydning, saa at det paa en Maade næsten kan siges at have indtaget Sildefiskeriets tidligere Plads. Om der senere vil komme Perioder, i hvilke Silben vil søge lige saa rigeligt ind i Limfjorden som i forudoms Dage, kan ikke forudbestemmes, men kun det kan siges, at Menneskets Virksomhed i hvert Fald ikke synes at ville udøve nogen Indflydelse herpaa.

I Genhold til det Foranstaaende har Mindretallet en modsat Opfattelse af Kommissionens af de bundsløbende Redskabers skadelige Betydning for Fiskelegen, og kan ikke i Hensynet til denne sidste se nogen hverken naturvidenskabelig eller statistisk tiltrækkelig Begrundelse til med Kommissionen, at skrive til et principielt absolut Forbud imod disse Redskaber. Dette gjælder saa meget mere; som det, medens Kommissionen indtog et noget vaklende og usikkert Standpunkt ligeoverfor Spørgsmaalet om, hvorvidt ogsaa andre i Økonomisk Henseende vigtigere Saltvandsfisk lægge deres Rogn paa Havets Bund, er ved Cand. Winthers Afhandling oplyst, at dette ikke er Tilfældet, idet hverken Flynder, Lorf, Hvidling, Kuller, Makrel eller Hornfisk affatte deres Rogn paa Bunden, men kaste denne frit flydende i Vandet, hvor den befrugtes og stigende op mod Havets Overflade videre udvikler sig, medens der, hvad Valen angaar, hviler et endnu i flere Henseender uopklaret Mærke over dennes Forplantningsmaade.

Deller ikke har Mindretallet kunnet overbevise sig om Rigtigheden af Kommissionens Paastand om, at de bundsløbende Redskaber ved at opkrabe Havbunden tilintetgjøre Mantecæxten og det lavere Dyreliv derved i et Omfang, som kan have nogen virkelig Betydning. Ivertimod oplyser Fiskerikontrolør Kammeraad Andersen i en Skrivelse af 13de April 1874, der findes aftrykt i Fiskerikommissionens Protokol Side 10—12, at Tanggrøden i Limfjorden „i de senere Aar har udbredt sig i en utrolig Grad“, og det er bekendt, at der af Østersfiskerne klages over, at flere Banter true med at blive ubrugelige, fordi de overgroes med Tang. Naar man ved den hyppige Brug af Østerskrabere ikke kan